

– XIX. századi fantázia –

A bokrokra éji eső csurgott,
remegett a tó tükre
lágyan – nimfaasszony teste
suhant el
tejfehéren, szívemben vérmes
zene szólt, csillagfény,
sötét szöszmötölt a nádban...

Itt égek el, itt e hatalmas nyárban –
míg nők tereferélnek,
sétafikálnak s a fürdőváros ragyog;
„Minden kelyhet kiittam már...”,
súgta egy hang, s te szinte
hittél neki, mondta, hogy mondd:
„Mindent megutáltam...”
Előttem a szél sötét teste sertepertélt,
hempergett, nevetett, jajongott részegen a fűben –
valaki jött, jöhetett messziről utánam;
(Hát ide is járnak a pribékek?)
Dúlt arcomra hideg, szálkás,
éji eső csurgott...

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Fazakas Attila

Látó Szépirodalmi Folyóirat